

Veronika BANDUR

3. nagrada v kategoriji 10–13 let

Nič ni več tako, kot je bilo

Ljudje se velikokrat sprašujemo, kako bo videti življenje v prihodnosti. Žal tega ne moremo natančno vedeti, saj časovni stroj (še) ne obstaja, lahko pa si vsak pri sebi zamislimo, kako bo vse videti in kaj nas čaka v prihodnosti.

Če bi jaz živela v letu 2170, predvidevam, da bi se moj dan odvil tako ...

Tišina. Nič. Kar naenkrat pa ta mrzli občutek. Točno vem, kaj se dogaja. Prisiljena sem vstati iz postelje, saj je moja odeja nastavljena na točen čas, ko me odkrije. Kje so zdaj tisti časi, ko si se v kuhinjo lahko zadržal: »Mami, samo še pet minut!« Tega zdaj žal ni doživel nihče več.

Torej vstanem. Misleč na nove dogodivščine v tem dnevu, začutim nekaj toplega, ki se drgne ob mojo nogo. »Saj res,« si rečem. Pozabila sem si obuti copate, zdaj pa me hočejo spomniti, naj si jih nadenem. Tako si obujem copate in grem počasi v kuhinjo.

Tam nisem že dolgo časa ugledala nobene umazanije, saj naša robotska čistilka pridno počisti vse sproti. Stopim do hladilnika in nanj vtipkam mleko, ki se mi takoj prikaže v rokah. Naredila bi si smuti, pa me je že počakal na mizi. Prav zastrašujoče. Očitno mi zdaj stroji berejo misli in so točno vedeli, kaj potrebujem. Ker se mi je že mudilo v šolo, jagodni smuti vzamem sabo in stopim iz hiše. Pri tem me robotska čistilka spet, (tako kot vsako jutro) opomni, koliko časa sem potrebovala, da se odpravim. Očitno hoče izračunati moj povprečni čas, da bi me moja odeja naslednjič lahko zbudila kasneje.

Odpravim se naprej. Povsod okoli sebe vidim ljudi, ki nekam hitijo. V teh časih si namreč za nič več ne vzamejo časa. Okoli švigajo lebdeče rolke, skiroji s svetlobno hitrostjo in kolesa, ki sploh niso več videti kot kolesa, saj ljudi vozijo okrog sama od sebe. Pogledam malo naokrog, na vogal, kjer se spomnim, da so bile včasih majhna pekarna in trgovinici z oblačili. Nič več. Zdaj stoji tam ogromna veleblagovnica, v katero ti sploh ni treba več vstopiti. Robotu pred trgovino lahko le poveš, kaj potrebuješ, pa ti to takoj prinese in seveda tudi zaračuna. Pred trgovino ni vrste, saj vse poteka zelo hitro. Zares pogrešam razprodaje, ko si se moral prerivati mimo gneče. Kaj takega je danes preteklost.

Obrnem se v drugo smer. Tam vidim ... park? Ne, to zagotovo ni več park. Vsa ovela drevesa so pred tem, da jih pobere. Očitno so imeli tukajšnji ljudje slabo predstavo o trajnostnem razvoju, vse zelene površine so bile zdaj namreč videti kot kup nesreče – vse posušene in rumeno rjave barve. Tudi listi na drevesih niso bili več taki kot včasih. Bila je pomlad in morali bi biti v vseh barvah. Namesto tega pa so bili rjave in sive barve. Včasih se ti je tu lahko zdelo, kot da je nekdo posrkal vase vse barve. No saj so. Ljudje. Ljudje, ki smo prišli na Zemljo in vse uničili.

Hodila sem naprej. Pogled mi je zdaj s parka prešel na cesto. Ta se ni preveč spremenila. Zraven pločnika in kolesarske steze so le morali dodati še pot za lebdeče rolke in hitre skiroje. To je bil eden izmed razlogov, da so bile hiše tako stisnjene in med njimi ni bilo skoraj nič prostora. Zdaj so namesto ljudi delavcev gradili roboti, ki so delo zelo hitro opravi-

vili. Večinoma so gradili visoke stolpnice s 40 nadstropji, da bi prihranili prostor. Naša družina je na srečo živela v hiši.

Zdaj sem že lahko videla našo šolo. Stopila sem vanjo in se napolnila do naše učilnice. Naša šola ni bila navadna šola, kot smo jih poznali včasih, bila je zelo velika in imela je robote za učitelje. Bila je celo najnaprednejša v mestu, zato je vanjo hodilo veliko otrok. Nisem omenila, da sem zjutraj vzela torbo. To pa zato, ker imamo zdaj vse na tablicah in računalnikih v šoli. Kar imamo za domačo nalogo, pa nam učitelji prenesejo na tablice doma. Vse je velik, povezan računalniški sistem! Ko si na primer vprašan, greš pred ogromen računalnik, ki ga vključi robot in ti pod visoko frekvenco v misli pošilja vprašanja. Tako ti sploh ni treba odgovarjati naglas, ampak samo pomisliš na odgovor. To ni praktično v vseh pogledih, kot se zdi. Če imajo ti veliki računalniki systemske okvare, lahko včasih prepoznajo napačno misel, zaradi česar se ti zgodi krivica pri ocenjevanju. Meni se to na srečo še ni zgodilo.

Po končanem pouku sem odšla domov. Znova sem opazovala ljudi v nenavadnih prevoznih sredstvih. Mimo je ravno priletel leteči avtobus. Videla sem tudi gručo ljudi, ki se je o nečem prepirala. V tem času ljudje definitivno niso bili prijazni kot nekoč. Ves čas so le tekmovali med sabo, kdo ima novejšo in modernejšo stanovanje in kdo nudi svoji družini boljše življenje. Če vprašate mene, se mi to sploh ne zdi smiselno, saj starši ne preživljajo več časa z otroki, ker so po cele dneve v službi in najamejo robotsko varuško. Zdi se mi, da je tehnologija ljudem zares oprala možgane.

Hodila sem naprej in se na ovinku skoraj zaletela v čistilnega robota, ki naj bi ohranjal čist ta del mesta. Upanje, da je to mogoče, je bilo zagotovo že izgubljeno. Nihče se ni več brigal za okolje in vsi so smeti kar metali naokrog. To nas res ne bo pripeljalo nikamor. Sami sebi bomo namreč naredili konec.

Ko sem že skoraj stopila skozi avtomatska hišna vrata, je hišo preletel dron. To je bila po novem vsakodnevna kontrola o dogajanju v mestu, da so novinarski roboti lažje sestavljali članke. To me zelo jezi, saj nam ne dopuščajo nobene zasebnosti. Stopila sem v hišo, se zazrla skozi okno in se spraševala, kam nas bo pripeljalo tako ravnanje s planetom.

To je moje mnenje o ulici v mestu prihodnosti. Upam, da se ne uresniči in da bo v resnici vse bolje, pa čeprav tega (najverjetneje) ne bom nikoli izvedela. Vsak izmed nas se lahko včasih zazre skozi okno in občuduje svet okoli sebe. Spremembe se začnejo z majhnimi koraki, in če vsak poskrbi za svoj del ohranjanja planeta takšnega, kot je, lahko spremenimo prihodnost. Zdaj imamo še čas, že kmalu pa ne bomo več dobili druge priložnosti. Zavedati se moramo lepote narave in jo ohraniti čudovito tudi za naslednje generacije!

Veronika Bandur, 13 let
OŠ Poljane, Ljubljana